

УДК 821.111-31.09(73)

DOI <https://doi.org/10.17721/foia.philologica/2026/11/5>**Igor KAZAKOV**

кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри германської та слов'янської філології, Державний вищий навчальний заклад «Донбаський державний педагогічний університет», вул. Батюка, 19, м. Слов'янськ, Донецька обл., Україна, 84116

ORCID: 0000-0002-7536-6723

kazakov7064@gmail.com

Бібліографічний опис статті: Казаков, І. (2026). Між цифровою іронією та аналоговою вразливістю: метамодерністські осциляції в романі Патриції Локвуд «*Про таке не говорять*». *Folia Philologica*, 11, 44–50, doi: <https://doi.org/10.17721/foia.philologica/2026/11/5>

**МІЖ ЦИФРОВОЮ ІРОНІЄЮ ТА АНАЛОГОВОЮ ВРАЗЛИВІСТЮ:
МЕТАМОДЕРНІСТСЬКІ ОСЦИЛЯЦІЇ В РОМАНІ ПАТРИЦІЇ ЛОКВУД
«ПРО ТАКЕ НЕ ГОВОРЯТЬ»**

У статті проаналізовано роман Патриції Локвуд «*Про таке не говорять*» (2021) у контексті метамодерністської теорії. Мета дослідження полягає у виявленні та інтерпретації метамодерністських осциляцій між цифровою іронією та аналоговою вразливістю в структурі роману як специфічної форми взаємодії між алгоритмічно організованим цифровим досвідом («порталом») і досвідом тілесності, що чинить опір оцифруванню. Методологія дослідження ґрунтується на поєднанні метамодерністської теорії, що описує сучасний культурний стан як коливання між модерністським ентузіазмом і постмодерною іронією, із постгуманістичною та афективною критикою. Застосовано елементи текстологічного, інтерпретаційного та концептуального аналізу, що дозволяє розглянути роман як складну модель постцифрової суб'єктивності. Наукова новизна роботи полягає у впровадженні поняття «аналогової вразливості» як аналітичної категорії для опису досвідів, що не піддаються алгоритмічній обробці та цифровій репрезентації. Послідовно застосовано метамодерністську модель осциляції до аналізу роману П. Локвуд, що дозволило інтерпретувати його як одночасність і взаємопроникнення цифрової іронії та аналогової вразливості. Генетична мутація («синдром Протея») інтерпретується як «глітч» (продуктивний збій), що порушує систему цифрової раціональності «порталу» і повертає суб'єкту відчуття втіленості, відкриваючи простір для афекту, емпатії та екзистенційного переживання. Висновки засвідчують, що роман П. Локвуд репрезентує метамодерністську модель суб'єктивності, в якій цифрова іронія та аналогова вразливість не протистоять одна одній, а перебувають у стані постійної осциляції. У результаті формується новий тип чутливості, характерний для постцифрової епохи, де афективність не усуває іронії, а інтегрує її як невід'ємний компонент досвіду.

Ключові слова: Патриція Локвуд, метамодернізм, осциляція, цифрова іронія, аналогова вразливість, глітч, постцифрова література.

Igor KAZAKOV

PhD in Philology, Associate Professor, Associate Professor at the Department of Germanic and Slavonic Linguistics, State Higher Educational Institution "Donbas State Pedagogical University", Batyuka str., 19, Sloviansk, Donetsk region, Ukraine, 84116

ORCID: 0000-0002-7536-6723

kazakov7064@gmail.com

To cite this article: Kazakov, I. (2026). Mizh tsyfrovou ironiieiu ta analohovoiu vrazlyvistiu: metamodernistski ostsyliaitsii v romani Patricia Lokvud «*Pro take ne hovoriat*» [Between Digital Irony and Analog Vulnerability: Metamodernist Oscillations in Patricia Lockwood's Novel "No One Is Talking About This"]. *Folia Philologica*, 11, 44–50, doi: <https://doi.org/10.17721/foia.philologica/2026/11/5>

BETWEEN DIGITAL IRONY AND ANALOG VULNERABILITY: METAMODERNIST OSCILLATIONS IN PATRICIA LOCKWOOD'S NOVEL "NO ONE IS TALKING ABOUT THIS"

The article examines Patricia Lockwood's novel No One Is Talking About This (2021) within the framework of metamodernist theory. The study aims to identify and interpret the metamodernist oscillations between digital irony and analog vulnerability in the novel's structure as a specific form of interaction between algorithmically organized digital experience («the portal») and the experience of corporeality that resists digitization. The research methodology is based on a combination of metamodernist theory, which describes the contemporary cultural condition as an oscillation between modernist enthusiasm and postmodern irony, with posthumanist and affect theory. The study employs textual, interpretive, and conceptual analysis, positioning the novel as a complex model of post-digital subjectivity. The novelty of the work lies in introducing the concept of «analog vulnerability» as an analytical category to describe experiences that evade algorithmic processing and digital representation. The metamodernist model of oscillation is systematically applied to Lockwood's novel, allowing for its interpretation as the simultaneity and interpenetration of digital irony and analog vulnerability. The genetic mutation (Proteus syndrome) is interpreted as a «glitch» (a productive failure) that disrupts the system of digital rationality within «the portal» and restores the subject's sense of embodiment, opening space for affect, empathy, and existential experience. The conclusions demonstrate that Lockwood's novel represents a metamodernist model of subjectivity in which digital irony and analog vulnerability do not oppose each other but exist in a state of constant oscillation. Consequently, a new type of sensibility emerges, characteristic of the post-digital era, where affectivity does not eliminate irony but integrates it as an inherent component of experience.

Key words: Patricia Lockwood, metamodernism, oscillation, digital irony, analog vulnerability, glitch, post-digital literature.

Актуальність проблеми. Сучасна література дедалі частіше опиняється перед викликом, який виходить далеко за межі тематичного освоєння цифрової реальності. Ідеться не лише про зображення інтернету чи соціальних мереж, а про фундаментальну трансформацію самої літературної форми, конфігурації суб'єкта та режимів чутливості під впливом логіки цифрових платформ. У цьому контексті роман Патриції Локвуд «Про таке не говорять» (2021) посідає особливе місце, оскільки його формальна організація – короткі фрагменти, що імітують стрічку соціальних мереж – безпосередньо пов'язана з досвідом комунікації, організованої алгоритмічною медіальністю, і водночас не зводиться до простого відтворення цифрового середовища. Перша частина роману занурює читача в іронічний дискурс «порталу», де суб'єкт розчиняється в колективному потоці мемів і дописів, тоді як друга частина, котра присвячена народженню та смерті дитини з синдромом Протея, радикально змінює оптику, актуалізуючи досвід тілесної вразливості, що не піддається оцифруванню. Цей перехід від цифрової іронії до тілесного досвіду, а радше їхнє напружене співіснування, потребує теоретичного осмислення в категоріях, які б дозволили уникнути як спрощеного протиставлення «онлайн» і «офлайн», так і суто лінійної моделі руху від постмодерної гри до «нової широти». Саме тому постає необхідність звернутися до

концепцій, що фіксують сучасний культурний стан як динамічне співіснування протилежних полюсів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Наукова рецепція роману П. Локвуд, яка активно формувалася впродовж 2023–2026 років, зосередилася навколо кількох ключових проблем: трансформації наративних стратегій під впливом цифрових платформ, реконфігурації суб'єктивності та онтології досвіду в постцифрову епоху. Так, А. Шехтман пропонує концепт «мемезису», фіксуючи перехід від міметичної репрезентації до циркуляції впізнаваних культурних одиниць (Shechtman, 2024). Ю. Штрауб розробляє поняття «цифрового екфразису», наголошуючи на герменевтичній функції вербалізації візуального контенту (Straub, 2026). Дж. Батт аналізує фрагментацію оповіді як формальний корелят гібридної ідентичності, що формується на перетині онлайнного та офлайнного досвіду (Butt, 2024). С. Баело-Аллуе розглядає роман як постгуманістичний травма-наратив, де реальна трагедія стає способом подолати десимволізацію віртуального світу (Baelo-Allué, 2024), а Т. Д. Самнер залучає поняття «data selves», описуючи суб'єктивність, що формується у взаємодії біологічного тіла з цифровими потоками (Sumner, 2024).

Утім, усі ці підходи, попри їхню евристичну цінність, зосереджуються на окремих аспектах трансформації й не пропонують цілісної

моделі для осмислення напруги між цифровою іронією та тілесною вразливістю, яку демонструє роман. Саме тут доречною видається метамодерністська оптика Т. Вермюлена та Р. ван ден Аккера, які означили сучасний культурний стан як «осциляцію» (oscillation) – постійне коливання між модерністським прагненням до автентичного сенсу, ентузіазму, глибини та постмодерною іронією, що розчиняє будь-яку серйозність у нескінченній грі знаків (Vermeulen, Akker, 2010). Як слушно уточнює М. Нестелеєв, «якщо постмодерн визначали як реалізацію динаміки “як і / так і”, то метамодерн – це вже “і те, і те – і жодне з них”» (Нестелеєв, 2026: 20). Ця модель маятникового руху дає змогу описати перехід між двома частинами роману П. Локвуд не як послідовну зміну модусів (наприклад, від іронії до щирості), а як їхнє одночасне співіснування, де жоден із полюсів не скасовує іншого. Окремі дослідники вже фіксували в романі динаміку, що резонує з метамодерністською проблематикою. М. Нестелеєв у післямові до українського видання зауважує трансформацію ідейного складника роману «від постмодернізму до його критики з виходом на новий художній метод. Умовно кажучи, це рух від іронії до нової щирості, від злободенно інтернетного до вічно людського» (Нестелеєв, 2024: 234). Дж. Гарілі, аналізуючи комічне в романі, доходить висновку, що протистояння між глузуванням та наслідуванням призводить до постійного колапсу пародії в романі (Garilli, 2025: 942), що також вказує на неможливість простої іронічної дистанції. Утім, метамодерністська модель коливання між цифровою іронією та тілесним досвідом досі не була послідовно застосована до аналізу твору.

Визначення мети дослідження. Мета розвідки – дослідити метамодерністські осциляції в романі Патриції Локвуд «Про таке не говорять» як напружене співіснування цифрової іронії «порталу» (колективного віртуального простору) та тілесного досвіду, що чинить опір оцифруванню. Досягнення цієї мети передбачає обґрунтування теоретичної рамки, що поєднує метамодерністську теорію коливання з постцифровою концептуалізацією опозиції «цифрове / аналогове»; аналіз іронічного дискурсу першої частини роману як репрезентації цифрової суб'єктивності; дослідження того, як досвід догляду за дитиною з синдромом Про-

тея актуалізує тілесну вразливість; та виявлення механізмів співіснування цих двох планів у фіналі твору. Методологічно дослідження ґрунтується на поєднанні метамодерністської теорії з елементами постгуманістичної та афективної критики.

Виклад основного матеріалу дослідження. Метамодернізм у Локвуд – це не стільки нова епоха, скільки «структура почуття», що коливається між іронією та щирістю, конструкцією та деконструкцією, апатією та афектом. Водночас цей рух не є лінійним еволюційним переходом від одного полюса до іншого; радше йдеться про постійну, продуктивну напругу між двома вимірами чутливості – цифровою іронією «порталу» та специфічним досвідом, який ми пропонуємо означити як «аналогову вразливість».

Концепт «аналогової вразливості» потребує окремого обґрунтування, оскільки він не є усталеним терміном літературознавчого дискурсу, а виростає безпосередньо зі специфіки тексту П. Локвуд та ширшого контексту постцифрової теорії. Підґрунтям поняття слугує розширення класичної опозиції «цифрове / аналогове», що описує два принципово різні способи кодування та передачі інформації. У технічному сенсі цифровий сигнал є дискретним, квантованим і фрагментарним: він складається з окремих бітів, що дозволяє його нескінченне копіювання без втрати якості. Це відповідає логіці «порталу» – нескінченної стрічки дописів, мемів та алгоритмічного тиражування, де будь-який досвід може стати об'єктом маніпуляції, тиражування та повторного використання. Аналоговий сигнал, навпаки, є неперервним, континуальним і безпосередньо пов'язаним із фізичним процесом у всій його повноті, що передбачає невідтворювану унікальність, тілесну присутність і неминучу деградацію матеріального носія – ентропію, яка супроводжує будь-який аналоговий запис. Саме цей режим буття – континуальний, неподільний, незворотний – актуалізується в другій частині роману через ситуацію народження та вмирання дитини з синдромом Протея. Тілесний досвід тут постає не просто як біологічна даність, а як фундаментальний рівень буття людини у світі, що не піддається редукції до будь-яких знакових систем. Тілесність у цьому контексті розглядається як складний психологічний феномен, що інтегрує фізичне існування

людини з її інтимним суб'єктивним досвідом. Аналогова вразливість, таким чином, позначає специфічний модус чутливості, притаманний досвідам, які принципово опираються цифровій дискретизації: фізичний біль, тактильність дотику, афективна залученість стають одиничними, неповторними подіями, що не вміщуються в алгоритми. Це той залишок реальності, який «портал» не здатний асимілювати, оскільки він вимагає не просто споживання інформації, а повної присутності тіла та духу.

Перша частина твору демонструє функціонування свідомості в умовах «порталу». Її формальна організація імітує логіку соціальних мереж, створюючи ефект «віртуального реалізму», де увага читача розсіюється в нескінченному потоці фрагментів, подібному до щоденного скролінгу (Sumner, 2024: 253). Оповідачка фіксує радикальну трансформацію власної свідомості з характерною іронічною відстороненістю, зазначаючи: «Раніше нам нав'язували ці спільноти разом із їхнім впливом на свідомість. Тепер ми самі їх обираємо, або нам так здається» (Локвуд, 2024: 33).

Цей процес супроводжується ерозією індивідуального «я», яке поступово розчиняється в колективному «ми»: «Поступово розум перетворився на місце, де ми почали бути схожими одне на одного» (Локвуд, 2024: 82). Відбувається повна втрата психічних і мовних кордонів: героїня «втрачала розуміння, де завершується вона і починається решта натовпу» (Локвуд, 2024: 19). А. Шехтман означає такий режим репрезентації як «мемезис» (memesis) – тиражування готових культурних одиниць, що фактично витісняє класичний аристотелівський мімезис, перетворюючи суб'єкта на тимчасовий вузол у глобальній мережі цитат (Shechtman, 2024: 130–138). Це створює стан «цифрового банального» (digital banal), коли технології стають настільки всеприсутніми, що ми перестаємо їх помічати, врастаючи в них фізично (Dinnen, 2018). П. Локвуд акцентує цю трансформацію через іронічну полеміку з модерністським каноном, зокрема з Дж. Джойсом, стверджуючи, що традиційний «потік свідомості» в цифрову добу більше не належить суб'єкту: «А як щодо потоку свідомості, який не цілковито ваш? Той, у якому ви берете участь, але який також діє проти вас?» (Локвуд, 2024: 49). Б. Шилз характеризує стиль першої частини

роману як «клікбейт-модернізм» (clickbait modernism), де художні засоби та прийоми реалізму та модернізму тепер служать логіці алгоритмічного споживання (Sheils, 2024), а Дж. Батт вбачає у такому стилі прояв «цифрової гібридності», де ідентичності існують у стані безперервного потоку (Butt, 2024).

Важливо, однак, що навіть у першій частині роману, де домінує цифрова іронія, час від часу трапляються «прориви» аналогової чутливості – моменти, коли тілесне, вразливе, справжнє раптово порушує алгоритмічну поверхню. Протагоністка відчуває, як після друку абсурдної новини «обриси її рук затремтіли й розпливлися, і їй довелося притулитися до прохолодної стіни маківкою і порухати головою вперед і назад, вперед і назад»; вона витрачає пів години на пошуки зниклої чашки, а «дзиччання в правій руці натякало, що вона залишила чашку десь усередині телефона» (Локвуд, 2024: 41, 46). Портал вторгається у сни героїні, вона раптово плаче, коли бачить відео про скалічену бджілку; її серце шалено калатає, коли вона читає про вбивство протестувальниці (Локвуд, 2024: 62, 45, 68). Ці моменти тілесного усвідомлення, фізичного дискомфорту та екзистенційної тривоги є аналоговими – вони сигналізують про те, що тіло не зникає в цифровому середовищі, а лише витісняється ним. Однак ці імпульси залишаються епізодичними й щоразу нейтралізуються поверненням до глузливого дискурсу «порталу», функціонуючи як короточасні збої в його загальному алгоритмічному середовищі.

Цифрова іронія в межах «порталу» тримається на тому, що Дж. Гаріллі називає «постійно колапсуючою пародією» (perpetually collapsing parody), де дистанція між об'єктом і висміюванням перебуває в стані безперервної нестабільності, роблячи гумор водночас критичним і причетним до того, що висміюється (Гаріллі, 2025: 942). Однак ця іронічна конструкція виявляється безсилою перед вторгненням реального, що позначає радикальний перехід до аналогової вразливості. Звістка про хворобу племінниці вириває оповідачку з віртуального світу: «Вона важко випала з широких теплих нас, з історії, яка, видавалося, до останньої хвилини вимагала її постійного співавторства» (Локвуд, 2024: 132). Як слушно зазначає С. Баело-Аллуе, реальна трагедія стає способом

подолати десимволізацію віртуального світу та повернутися до втіленого розуміння себе (Baelo-Allué, 2024: 219). Дж. Вортен акцентує, що лише усвідомлення смертності дитини повертає героїні відчуття «теперішнього часу», розмите в інтернеті (Worthen, 2025: 63).

Тіло дитини з синдромом Протея постає як радикальний «глітч» (збій) у системі порталу. У медіа- та кіберфеміністичному дискурсі глітч трактується не просто як технічна помилка, а як простір порушення алгоритмічного порядку, де перестають працювати звичні коди ідентифікації та контролю (Russell, 2020). Т. Д. Самнер, досліджуючи цей феномен у романі Локвуд, визначає трагедію героїні як «тілесний і ментальний глітч від датафікації», що стає стратегією виходу з-під цифрового нагляду (dataveillance) та повернення суб'єкту статусу «нечитабельності» (Sumner, 2024: 265). Водночас, на наш погляд, цей механізм відмови від нав'язаної цифрової ідентичності розгортається в глибшу онтологічну подію – утвердження аналогової вразливості. Генетична мутація як «продуктивний збій» маркує момент повернення до втіленої першооснови буття, яку неможливо ані передбачити, ані оцифрувати, ані вбудувати в логіку «порталу» через її абсолютну біологічну унікальність. Показово, що лікар описує хворобу дитини мовою датафікації: як «однісіньку друкарську помилку в однісінькому слові на однісінькій сторінці у дуже довгій книжці» (Локвуд, 2024: 143). Ця метафора зводить екзистенційну трагедію до рівня технічного збою, підпорядковуючи живе, одичне й неповторне логіці дискретного, повторюваного, алгоритмічного. Саме проти такого редукаціонізму спрямований спротив протагоністки, яка реагує одразу на двох рівнях. На рівні тіла – «усе тваринне в ній наїжачилося»; це дорефлексивний, інстинктивний спротив, який неможливо ані змодельовати, ані оцифрувати (Локвуд, 2024: 143). А на рівні когнітивному вона усвідомлює, що лікар «заблукав на її території», тобто намагається описати мовою даних те, що належить до царини міфологічного й тілесного: «І з ким, на вашу думку, ви зараз розмовляєте? Я ж була ще та *міфологичка*» (Локвуд, 2024: 143, 149)».

Героїня чинить опір бездушній обчислювальній логіці, що зводить тілесну унікальність до «помилки». Вона утверджує міфологічне зна-

ння як спосіб мислення, якого система датафікації не здатна привласнити. Міфологія тут постає як антипод цифровізації: вона аналогова за своєю природою – цілісна, метафорична, укорінена в колективній пам'яті й тілесному досвіді. Цей епізод репрезентує полюс «аналогової вразливості» в метамодерністській осциляції роману. Іронічний дата-дискурс залишає авансцену, натомість на передній план виходить досвід, що чинить опір будь-якій алгоритмічній обробці. Тілесність дитини перемагає інформацію: «Жоден винайдений пристрій для передавання інформації <...> не був таким же швидким і досконалим <...> як синій м'який м'ячик з гумових ниток, що його манюня під час сну тримала під підборіддям» (Локвуд, 2024: 192). Цим зворушливим образом Локвуд стверджує: у світі, де панує датафікація, справжньою цінністю залишається те, що не підлягає оцифруванню – живе, тепле, тілесне, випадкове.

Перехід до другої частини роману знаменує не просто зміну теми, а радикальну зміну якості та інтенсивності аналогового досвіду. Якщо в першій частині аналогове виникало лише як короточасні сплески – тремтіння рук, запаморочення, раптові сльози, тривожні сні, які щоразу гасилися поверненням до іронії, – то в другій частині ці спорадичні імпульси змінюються тривалим, глибинним зануренням у досвід, який не піддається датафікації: народження, догляд, смерть – події, що охоплюють усе єство героїні. У першій частині аналогове було лише симптомом – знаком того, що тіло існує й опирається, – а в другій воно стає домінантним регістром, який, однак, не скасовує іронію повністю, а вступає з нею в осцилятивну взаємодію.

Показово, що зі смертю дитини іронія не зникає, а, скоріше, трансформується в інструмент опрацювання горя. Звучання у момент смерті дівчинки пісні Енії «Orinoco Flow (Sail Away)» (яка в інтернеті перетворилася на мем) – це метамодерністський жест, водночас трагічний і абсурдний (Локвуд, 2024: 200). Особливо промовистою є сцена лекції в Британському музеї, де героїня виголошує абсурдні, типово «портальні» фрази («гарфілд – ікона бодіпозитиву», «авраам лінкольн – наш татко»), а її уява тим часом несе племінницю крізь музейні зали, вішає на неї амулети «для захисту, захисту» й запевняє, що асирійські леви не заподіють їй

шкоди (Локвуд, 2024: 221). Цифрова іронія та аналогова вразливість співіснують тут в одному потоці думок.

Фінал твору закріплює цей стан. Сцена в клубі, де оповідачка танцює під «безглузді» пісні, які «завжди були її улюбленими» (Локвуд, 2024: 222), демонструє, що іронія більше не є захистом від щирості, а щирість не потребує відмови від іронії. Остання фраза роману – телефон із фотографією «манюні, яка відкрила рота, збираючись заговорити, збираючись щось сказати» – залишає читача в просторі між двома світами (Локвуд, 2024: 222). Як влучно зауважує Т. Д. Самнер, героїня відчуває, що вона чи то повністю увійшла до свого телефона, чи, навпаки, повністю з нього вийшла (Sumner, 2024: 265). Вочевидь, це і є відповіддю П. Локвуд на виклики епохи – визнання того, що цифрова іронія та аналогова вразливість є двома сторонами одного екрана.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Аналіз роману демонструє обмеженість лінійної моделі, яка передбачала б рух від іронії до щирості. У творі немає «перемоги» тілесного досвіду над іронією, як немає й остаточного повернення до «порталу». Навіть

у найтрагічніші моменти оповідачка не відмовляється від іронічного погляду – вона лише урівноважує його іншим регістром. Ідеться не про коливання в часі, а про одночасність: оповідачка додає до свого іронічного інструментарію здатність до аналогової вразливості. Генетична помилка провокує «глітч», який дозволяє героїні віднайти автентичне «Я» на межі віртуального та аналогового світів. Патриція Локвуд реалізує метамодерністську програму: повернення до афекту після постмодерної гри, з усвідомленням того, що цифрова іронія вже стала невіддільним тлом щирого переживання. Роман пропонує модель співіснування цифрової іронії та аналогової вразливості, де жоден із полюсів не претендує на остаточну перемогу, і саме ця напруга визначає постцифрову чутливість як нескінченне коливання сучасної душі.

Подальші розвідки можуть бути спрямовані на застосування моделі метамодерністської осциляції до інших творів постцифрової літератури, теоретичне уточнення поняття «аналогової вразливості» в контексті постгуманістичних та медіа-студій, а також на компаративний аналіз рецепції роману П. Локвуд у різних національних академічних традиціях.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Локвуд П. Про таке не говорять / пер. з англ. М. Нестелеєва. Київ : Темпора, 2024. 240 с.
2. Нестелеєв М. Метамодернізм: між застарілою іронією і новою щирістю. Київ : Темпора, 2026. 312 с.
3. Нестелеєв М. Патриція Локвуд: я пошу, отже, я існую. *Локвуд П. Про таке не говорять*. Київ : Темпора, 2024. С. 225–236.
4. Baelo-Allué S. The posthuman trauma novel: Reconfiguring subjectivity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking about This* (2021). *European Journal of American Culture*. 2024. Vol. 43, No 3. P. 219–238. URL: https://doi.org/10.1386/ejac_00124_1 (дата звернення: 18.02.2026).
5. Butt J. Digital hybridity and identity formation: A study of Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Social Science Review Archives*. 2024. Vol. 2, No 2. P. 1952–1956. URL: <https://doi.org/10.70670/sra.v2i2.257> (дата звернення: 18.02.2026).
6. Dinnen Z. *The Digital Banal: New Media and American Literature and Culture*. New York: Columbia University Press, 2018. 240 p.
7. Garilli G. 'Perfectly, perfectly funny'?: Laughing with the internet in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Textual Practice*. 2025. Vol. 39, No 6. P. 941–958. URL: <https://doi.org/10.1080/0950236X.2024.2318038> (дата звернення: 18.02.2026).
8. Russell L. *Glitch Feminism: A Manifesto*. London: Verso Books, 2020. 192 p.
9. Shechtman A. The voice of the internet free. *Representations*. 2024. Vol. 168, No 1. P. 125–145. URL: <https://doi.org/10.1525/rep.2024.168.8.125> (дата звернення: 18.02.2026).
10. Sheils B. Clickbait modernism. *Textual Practice*. 2024. Vol. 38, No 1. P. 84–111. URL: <https://doi.org/10.1080/0950236X.2023.2287357> (дата звернення: 18.02.2026).
11. Straub J. Form after the internet novel: The hermeneutics of digital ekphrasis. *Critique: Studies in Contemporary Fiction*. 2026. P. 1–8. URL: <https://doi.org/10.1080/00111619.2025.2572812> (дата звернення: 18.02.2026).
12. Sumner T. D. The way the portal wrote: Datafication and subjectivity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Interdisciplinary Science Reviews*. 2024. Vol. 49, No 2. P. 252–268. URL: <https://doi.org/10.1177/03080188241256446> (дата звернення: 18.02.2026).

13. Vermeulen T., Akker R. Notes on Metamodernism. *Journal of Aesthetics & Culture*. 2010. Vol. 2(1). P. 1–14. URL: <https://doi.org/10.3402/jac.v2i0.5677> (дата звернення: 18.02.2026).
14. Worthen J. R. Learning to talk about this: Patricia Lockwood, everydayness, and the internet. *Arizona Quarterly: A Journal of American Literature, Culture, and Theory*. 2025. Vol. 81, No 3. P. 63–83. URL: <https://doi.org/10.1353/arq.2025.a972242> (дата звернення: 18.02.2026).

REFERENCES:

1. Lokvud, P. (2024). *Pro take ne hovoriat* [No One Is Talking About This]. (M. Nesteleiev, Trans.). Kyiv: Tempora [in Ukrainian].
2. Nesteleiev, M. (2026). *Metamodernism: mizh zastariloiu ironiieiu i novoiu shchiristiu* [Metamodernism: Between Obsolete Irony and New Sincerity]. Kyiv: Tempora [in Ukrainian].
3. Nesteleiev, M. (2024). Patrytsiia Lokvud: ya poshchu, otzhe, ya isnuu [Patricia Lockwood: I post, therefore I am]. In Lokvud P., *Pro take ne hovoriat* [No One Is Talking about This]. Kyiv: Tempora, 225–234 [in Ukrainian].
4. Baelo-Allué, S. (2024). The posthuman trauma novel: Reconfiguring subjectivity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking about This* (2021). *European Journal of American Culture*, 43(3), 219–238. https://doi.org/10.1386/ejac_00124_1
5. Butt, J. (2024). Digital hybridity and identity formation: A study of Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Social Science Review Archives*, 2(2), 1952–1956. <https://doi.org/10.70670/sra.v2i2.257>
6. Dinnen, Z. (2018). *The Digital Banal: New Media and American Literature and Culture*. New York: Columbia University Press, 2018.
7. Garilli, G. (2025). 'Perfectly, perfectly funny'?: Laughing with the internet in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Textual Practice*, 39(6), 941–958. <https://doi.org/10.1080/0950236X.2024.2318038>
8. Russell, L. (2020). *Glitch Feminism: A Manifesto*. London: Verso.
9. Shechtman, A. (2024). The voice of the internet free. *Representations*, 168(1), 125–145. <https://doi.org/10.1525/rep.2024.168.8.125>
10. Sheils, B. (2024). Clickbait modernism. *Textual Practice*, 38(1), 84–111. <https://doi.org/10.1080/0950236X.2023.2287357>
11. Straub, J. (2026). Form after the internet novel: The hermeneutics of digital ekphrasis. *Critique: Studies in Contemporary Fiction*, 1–8. <https://doi.org/10.1080/00111619.2025.2572812>
12. Sumner, T. D. (2024). The way the portal wrote: Datafication and subjectivity in Patricia Lockwood's *No One Is Talking About This*. *Interdisciplinary Science Reviews*, 49(2), 252–268. <https://doi.org/10.1177/03080188241256446>
13. Vermeulen, T., & van den Akker, R. (2010). Notes on Metamodernism. *Journal of Aesthetics & Culture*, 2(1), 1–14. <https://doi.org/10.3402/jac.v2i0.5677>
14. Worthen, J. R. (2025). Learning to talk about this: Patricia Lockwood, everydayness, and the internet. *Arizona Quarterly: A Journal of American Literature, Culture, and Theory*, 81(3), 63–83. <https://doi.org/10.1353/arq.2025.a972242>

Дата першого надходження статті до видання: 23.04.2026
 Дата прийняття статті до друку після рецензування: 18.06.2026
 Дата публікації (оприлюднення) статті: 13.08.2026